WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)

z dnia 13 września 2006 r. *

W sprawie T-226/01

CAS Succhi di Frutta SpA, z siedzibą w Castagnaro (Włochy), reprezentowana przez adwokatów G. Robertiego, F. Sciaudone'a i A. Franchiego,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Cattabrigę i L. Visaggia, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata A. Dal Ferro,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie naprawienia szkód, jakie skarżąca miała ponieść w następstwie decyzji Komisji C(96) 1916 z dnia 22 lipca 1996 r. oraz C(96) 2208 z dnia 6 września 1996 r., wydanych na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 228/96 z dnia 7 lutego 1996 r. w sprawie dostaw soków owocowych i dżemów dla ludności Armenii i Azerbejdżanu (Dz.U. L 30, str. 18),

* Język postępowania: włoski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: J. Pirrung, prezes, N. J. Forwood i S. Papasavvas, sędziowie,
sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 stycznia 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu i postępowanie

1 W dniu 7 lutego 1996 r. Komisja wydała na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 1975/95 z dnia 4 sierpnia 1995 r. w sprawie działań dotyczących bezpłatnych dostaw produktów rolnych dla ludności Gruzji, Armenii, Azerbejdżanu, Kirgizji i Tadżykistanu (Dz.U. L 191, str. 2) oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 2009/95 z dnia 18 sierpnia 1995 r. ustanawiającego szczegółowe zasady dotyczące bezpłatnych dostaw produktów rolnych składowanych w magazynach interwencyjnych do Gruzji, Armenii, Azerbejdżanu, Kirgizji i Tadżykistanu, określonych w rozporządzeniu nr 1975/95 (Dz.U. L 196, str. 4) rozporządzenie (WE) nr 228/96 w sprawie dostaw soków i dżemów owocowych dla ludności Armenii i Azerbejdżanu (Dz.U. L 30, str. 18, zwane dalej: „ogłoszeniem o przetargu").

2 Zgodnie z art. 1 rozporządzenia nr 228/96:

„Otwarta zostaje procedura przetargowa na dostawę maksymalnie 1000 ton soku owocowego, 1000 ton koncentratu soku owocowego i 1000 ton dżemu owocowego, określonych w załączniku I [...]" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak pozostałe tłumaczenia cytatów z tego rozporządzenia].

3 Zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 228/96 oferta składana przez uczestnika przetargu określa dla każdej partii całkowitą ilość owoców wycofanych z rynku, którą każdy uczestnik zobowiązuje się odebrać, uznając za wynagrodzenie z tytułu wszelkich kosztów związanych z wykonaniem usługi i dostawą produktów stanowiących przedmiot przetargu.

4 Zgodnie z załącznikiem I rozporządzenia nr 228/96 partie nr 1, 2 i 5 dotyczyły odpowiednio dostaw 500 ton netto soku jabłkowego, 500 ton netto 50% koncentratu soku jabłkowego i 500 ton różnych dżemów owocowych, przy czym owocami podlegającymi wycofaniu za te partie były jabłka. Partie nr 3, 4 i 6 dotyczyły odpowiednio dostaw 500 ton netto soku pomarańczowego, 500 ton netto 50% koncentratu soku pomarańczowego i 500 ton różnych dżemów owocowych, przy czym owocami podlegającymi wycofaniu za te partie były pomarańcze.

5 Pismem z dnia 15 lutego 1996 r. skarżąca złożyła ofertę dotyczącą partii nr 1 i 2, proponując jako wynagrodzenie z tytułu wykonania dostaw tych produktów wycofanie z rynku odpowiednio 12 500 ton i 25 000 ton jabłek.

6 Spółki Trento Frutta SpA (zwana dalej: „Trento Frutta") i Loma GmbH (zwana dalej: „Loma") zaoferowały odpowiednio wycofanie 8000 ton jabłek za partię nr 1 i 13 500 ton jabłek za partię nr 2. Ponadto Trento Frutta poinformowała, że na wypadek braku dostatecznej ilości jabłek jest ona zainteresowana przyjęciem brzoskwiń.

7 W dniu 6 marca 1996 r., przesyłając kopię do wiadomości Trento Frutta, Komisja skierowała do Azienda di Stato per gli Interventi nel Mercato Agricolo (włoski organ interwencyjny, zwany dalej: „AIMA") notę nr 10 663, informując, że oferta Trento Frutta została przybita na partie nr 1, 3, 4, 5 i 6. Zgodnie z treścią tego pisma jako wynagrodzenie Trento Frutta miała otrzymać przede wszystkim następujące ilości owoców wycofanych z rynku:

— partia nr 1: 8000 ton jabłek, ewentualnie 8000 ton brzoskwiń;

— partia nr 3: 20 000 ton pomarańczy, ewentualnie 8500 ton jabłek, bądź 8500 ton brzoskwiń;

— partia nr 4: 32 000 ton pomarańczy, ewentualnie 13 000 ton jabłek, bądź 13 000 ton brzoskwiń;

— partia nr 5: 18 000 ton jabłek, ewentualnie 18 000 ton brzoskwiń;

— partia nr 6: 45 000 ton pomarańczy, ewentualnie 18 000 ton jabłek, bądź 18 000 ton brzoskwiń.

8 W dniu 13 marca 1996 r. Komisja skierowała do AIMA notę nr 11 832, informując, że na wykonanie pozycji nr 2 przybiła ofertę złożoną przez Loma.

9 W dniu 14 czerwca 1996 r. Komisja wydała na podstawie rozporządzenia nr 228/96 decyzję C(96) 1453 w sprawie dostaw soków i dżemów owocowych dla ludności Armenii i Azerbejdżanu (zwaną dalej: „decyzją z dnia 14 czerwca 1996 r."). Zgodnie z drugim motywem tej decyzji, ilości odnośnych owoców wycofanych z rynku od czasu ogłoszenia o przetargu były nieznacznie małe w porównaniu ilościami niezbędnymi, mimo że proces ich wycofywania był praktycznie zakończony. W celu zakończenia tego procesu uznano zatem za niezbędne umożliwienie przedsiębiorstwom, których oferty zostały przybite, jeżeli są tym zainteresowane, przyjęcia w ramach wynagrodzenia zamiast jabłek i pomarańczy innych owoców wycofanych z rynku, we wcześniej określonych proporcjach, które stanowią ekwiwalent przetworzonych ilości odnośnych owoców.

10 Artykuł 1 decyzji z dnia 14 czerwca 1996 r. stanowi, że owoce wycofane z rynku są udostępniane przedsiębiorstwom, których oferty zostały przybite (tzn. spółkom Trento Frutta i Loma), na ich wniosek zgodnie z następującymi współczynnikami substytucji:

„a) 1 tona brzoskwiń za 1 tonę jabłek;

b) 0,667 tony moreli za 1 tonę jabłek;

c) 0,407 tony brzoskwiń za 1 tonę pomarańczy;

d) 0,270 tony moreli za 1 tonę pomarańczy".

11 W dniu 22 lipca 1996 r. Komisja wydała na podstawie rozporządzenia nr 228/96 decyzję C(96) 1916 w sprawie dostaw soków i dżemów owocowych dla ludności

Armenii i Azerbejdżanu (zwaną dalej: „decyzją z dnia 22 lipca 1996 r."). Zgodnie z trzecim motywem tej decyzji, dostępne ilości brzoskwiń i moreli nie były wystarczające do zakończenia procesu wycofywania z rynku. W konsekwencji za celowe uznano stworzenie przedsiębiorstwom, których oferty zostały przybite, dodatkowej możliwości substytucji jabłek przez nektaryny.

12 Artykuł 1 decyzji z dnia 22 lipca 1996 r. stanowi, że owoce wycofane z rynku są udostępniane Trento Frutta i Loma, na ich wniosek, zgodnie ze współczynnikiem substytucji 1,4 tony nektaryn za tonę jabłek.

13 W dniu 26 lipca 1996 r. na spotkaniu ze służbami dyrekcji generalnej ds. Rolnictwa Komisji, zorganizowanym z inicjatywy skarżącej, wyraziła ona zastrzeżenia dotyczące ustanowionej przez Komisję substytucji jabłek i pomarańczy przez inne owoce i otrzymała egzemplarz decyzji z dnia 14 czerwca 1996 r.

14 W dniu 2 sierpnia 1996 r. skarżąca przedstawiła Komisji analizę techniczną, sporządzoną przez Dipartimento Territorio e Sistemi Agro-Forestali (wydział terenów i systemów rolno-leśnych) Uniwersytetu w Padwie, dotyczącą współczynników gospodarczej substytucji określonych owoców dla celów produkcji soków.

15 W dniu 6 września 1996 r. Komisja wydała na podstawie rozporządzenia nr 228/96 decyzję C(96) 2208, zmieniającą decyzję Komisji z dnia 14 czerwca 1996 r. w sprawie dostaw soków i dżemów owocowych dla ludności Armenii i Azerbejdżanu (zwaną dalej: „decyzją z dnia 6 września 1996 r."). Komisja zaadresowała tę decyzję do Republiki Francuskiej, Republiki Greckiej, Republiki Włoskiej i Królestwa Hiszpanii. Zgodnie z drugim motywem tej decyzji, w celu przeprowadzenia bardziej zrównoważonej substytucji jabłek i pomarańczy wykorzystywanych na dostawy soków owocowych dla ludności Kaukazu przez brzoskwinie wycofane z rynku

w ramach wynagrodzenia za dostawy odnośnych owoców za cały okres wycofywania brzoskwiń, za celowe uznano zmodyfikowanie współczynników substytucji określonych w decyzji z dnia 14 czerwca 1996 r. Nowe współczynniki były stosowane wyłącznie do owoców, które nie zostały jeszcze wycofane z rynku jako wynagrodzenie z tytułu dostaw przez przedsiębiorstwa, których oferty zostały przybite.

16 Zgodnie z art. 1 decyzji z dnia 6 września 1996 r., art. 1 lit. a) i c) decyzji z dnia 14 czerwca 1996 r. nadane zostało następujące brzmienie:

„a) 0,914 tony brzoskwiń za 1 tonę jabłek;

b) 0,372 tony brzoskwiń za 1 tonę pomarańczy".

17 Skarżąca wniosła dwie skargi o stwierdzenie nieważności, jedną w odniesieniu do decyzji z dnia 6 września 1996 r. (skarga została wpisana do rejestru pod numerem T-191/96) i drugą w odniesieniu do decyzji z dnia 22 lipca 1996 r. (skarga została wpisana do rejestru pod numerem T-106/97).

18 Wyrokiem z dnia 14 października 1999 r. w sprawach połączonych T-191/96 i T-106/97 CAS Succhi di Frutta przeciwko Komisji, Rec. str. II-3181 (zwanym dalej: „wyrokiem w sprawie CAS przeciwko Komisji") Sąd Pierwszej Instancji stwierdził nieważność decyzji z dnia 6 września 1996 r. w sprawie T-191/96 i odrzucił jako niedopuszczalną skargę wniesioną w sprawie T-106/97. W szczególności Sąd uznał pierwszy zarzut podniesiony w sprawie T-191/96 za zasadny, stwierdzając, że substytucja jabłek i pomarańczy przez brzoskwinie jest znaczącą zmianą warunków ogłoszenia o przetargu, nieprzewidzianą w jego treści, i stanowi naruszenie ogłoszenia oraz zasad przejrzystości i równego traktowania (pkt 74–82 wyroku).

19 W dniu 21 grudnia 1999 r. Komisja wniosła odwołanie od wyroku w sprawie CAS przeciwko Komisji (zob. pkt 18 powyżej), wpisane do rejestru Trybunału pod numerem C-496/99 P.

20 W dniu 25 września 2001 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę o odszkodowanie.

21 Postanowieniem z dnia 17 lipca 2003 r., po wysłuchaniu stron, prezes drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji w składzie powiększonym zawiesił postępowanie, zgodnie z art. 77 lit. a) regulaminu Sądu, do czasu wydania przez Trybunał wyroku w sprawie C-496/99 P.

22 Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-496/99 P Komisja przeciwko CAS Succhi di Frutta, Rec. str. I-3801 (zwanym dalej: „wyrokiem w sprawie Komisja przeciwko CAS") Trybunał oddalił odwołanie wniesione przez Komisję od wyroku w sprawie CAS przeciwko Komisji (zob. pkt 18 powyżej) jako bezzasadne. W konsekwencji tego postępowanie w niniejszej sprawie zostało ponownie podjęte.

23 Na wezwanie Sądu strony przedstawiły uwagi w przedmiocie kontynuowania postępowania w niniejszej sprawie wobec wydania wyroku w sprawie Komisja przeciwko CAS (zob. pkt 22 powyżej).

Żądania stron

24 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie odszkodowania za szkody poniesione przez nią w wyniku wydania decyzji z dnia 22 lipca i 6 września 1996 r., których wartość określa na kwotę 1 385 163 EUR [2 682 049 410 lirów włoskich (ITL)];

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

25 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

26 Należy przypomnieć, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem powstanie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty, w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE, jest uzależnione od łącznego spełnienia określonych przesłanek, a mianowicie: bezprawności działania zarzucanego instytucjom, rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego między zarzucanym działaniem a poniesioną szkodą (wyrok Trybunału z dnia 2 lipca 1974 r. w sprawie 153/73 Holtz & Willemsen przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. 675, pkt 7, i wyrok Sądu z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-19/01 Chiquita Brands i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-315, pkt 76).

27 Ponieważ te trzy przesłanki powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty są kumulatywne, brak spełnienia jednej z nich jest wystarczający dla oddalenia skargi o odszkodowanie (wyrok Trybunału z dnia 9 września 1999 r. w sprawie C-257/98 P Lucaccioni przeciwko Komisji, Rec. str. I-5251, pkt 14, i wyrok Sądu z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie T-43/98 Emesa Sugar przeciwko Radzie, Rec. str. II-3519, pkt 59).

28 Na wstępie, powołując się na wyrok w sprawie Komisja przeciwko CAS (zob. pkt 22 powyżej), skarżąca twierdzi, że Trybunał uznał już jej prawo do odszkodowania, stwierdzając wyraźnie, że skarżąca miała interes prawny w żądaniu stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 6 września 1996 r., ponieważ stwierdzenie bezprawności działania instytucji zamawiającej może służyć za podstawę ewentualnej skargi o odszkodowanie, której celem jest adekwatne przywrócenie sytuacji skarżącej do stanu sprzed powstania szkody (pkt 83 wyroku).

29 Po pierwsze, Sąd stwierdza, że ocena Trybunału została dokonana w ramach badania dopuszczalności skargi skarżącej o stwierdzenie nieważności i stwierdzenie nieważności decyzji zaskarżonej w tej skardze nie może w żaden sposób przesądzać o powstaniu odpowiedzialności Wspólnoty.

30 Po drugie, skarga o odszkodowanie, do której odniósł się Trybunał, dotyczy sytuacji skarżącej w przypadku przybicia oferty z naruszeniem zasady równego traktowania, stwierdzonego w wyroku w sprawie CAS przeciwko Komisji (zob. pkt 18 powyżej). Otóż należy stwierdzić, że w niniejszej skardze skarżąca nie wskazuje żadnej szkody poniesionej przez nią w związku z tym, że złożona przez nią oferta nie została przybita w ramach procedury przetargowej, lecz szkodę poniesioną przez nią jako uczestnika rynku, na którym działają również przedsiębiorstwa, których oferty zostały przybite.

31 W konsekwencji argument dotyczący mocy wiążącej wyroku w sprawie Komisja przeciwko CAS (zob. pkt 22 powyżej) zostaje odrzucony.

32 W przedmiocie zarzucanych bezprawnych działań instytucji skarżąca twierdzi, że decyzje z dnia 22 lipca 1996 r. i z dnia 6 września 1996 r. naruszają liczne przepisy w zakresie, w jakim, z jednej strony, ustanawiają substytucję jabłek, przewidzianych jako wynagrodzenie z tytułu dostaw, przez brzoskwinie i nektaryny, a z drugiej — ustalają współczynnik substytucji dla celów jej przeprowadzenia. Po pierwsze,

decyzje te stanowią naruszenie ogłoszenia o przetargu oraz zasad przejrzystości i równości traktowania, co zostało stwierdzone w wyroku w sprawie CAS przeciwko Komisji (zob. pkt 18 powyżej), w którym Trybunał orzekł nieważność decyzji z dnia 6 września 1996 r. Po drugie, decyzje te stanowią naruszenie rozporządzeń nr 1975/95 i 2009/95, w szczególności dlatego, że Komisja zarządziła substytucję pomiędzy owocami w sposób oczywisty nienależącymi do tej samej grupy owoców, naruszając tym przepisy obydwu rozporządzeń. Po trzecie, decyzje te stanowią naruszenie art. 33 WE i 34 WE oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 1035 z dnia 18 maja 1972 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. L 118, str. 1) oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. L 297, str. 1), gdyż zgodnie z przepisami tych rozporządzeń zakazane są jakiekolwiek zakłócenia na rynku produktów rolnych i wszelkie zakłócenia konkurencji.

33 Jeżeli chodzi o szkodę, skarżąca podnosi, że w celu dostosowania się do cen ustalanych przez Trento Frutta, sprzedając swoje produkty pochodne wytworzone z brzoskwiń i nektaryn, musiała wyznaczać ceny poniżej kosztów produkcji. Skarżąca podnosi, że poniesiona przez nią szkoda to utracony zysk, łącznie z nieuzyskaniem normalnej marży zysku. Skarżąca wnosi ponadto o zwrot kosztów postępowania i porad prawnych, poniesionych w celu ochrony jej praw.

34 W przedmiocie związku przyczynowego skarżąca twierdzi w istocie, że na skutek ustanowienia substytucji jabłek, pierwotnie przewidzianych jako wynagrodzenie z tytułu dostaw, przez brzoskwinie i nektaryny oraz współczynników dla celów jej przeprowadzenia, Trento Frutta otrzymała bardzo znaczną ilość brzoskwiń i nektaryn nabytych za bardzo niską cenę. Przedsiębiorstwo to zdestabilizowało zatem rynek, wprowadzając na niego przetwory produktów wyprodukowane na bazie brzoskwiń i nektaryn po bardzo niskich cenach, w każdym razie niższych aniżeli koszty produkcji skarżącej. Skarżąca twierdzi, że w celu utrzymania się na rynku zmuszona była do prowadzenia sprzedaży ze stratą.

35 Sąd uznaje, że w niniejszym przypadku należy dokonać rozróżnienia pomiędzy żądaniem odszkodowania za szkody poniesione jakoby w wyniku prowadzenia sprzedaży ze stratą a żądaniem odszkodowania za szkody, jakie skarżąca miała ponieść w związku z kosztami ochrony jej praw.

W przedmiocie prawa do odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku prowadzenia sprzedaży ze stratą

36 W niniejszej sprawie Sąd uznaje za celowe dokonanie w pierwszej kolejności oceny istnienia zawiązku przyczynowego pomiędzy zarzucanym Komisji bezprawnym działaniem a szkodą jakoby poniesioną przez skarżącą.

37 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem związek przyczynowy w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE zostaje stwierdzony, jeżeli istnieje bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem, którego dopuściła się instytucja a poniesioną szkodą. Ciężar dowodu spoczywa na stronie skarżącej (wyrok Sądu z dnia 30 września 1998 r. w sprawie T-149/96 Coldiretti i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-3841, pkt 101, i powołane tam orzecznictwo). Odpowiedzialność Wspólnoty można uruchomić jedynie w takich przypadkach, gdy szkoda wynika w sposób dostatecznie bezpośredni ze sprzecznego z prawem zachowania instytucji (zob. w szczególności wyrok Trybunału z dnia 4 października 1979 r. w sprawach połączonych 64/76 i 113/76, 167/78 i 239/78, 27/79, 28/79 i 45/79 Dumortier Frères i in. przeciwko Radzie, Rec. str. 3091, pkt 21, oraz wyrok Sądu z dnia 18 września 1995 r. w sprawie T-168/94 Blackspur i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-2627, pkt 52). W celu wykluczenia wszelkiej odpowiedzialności Wspólnoty, Sąd musi zbadać w szczególności, czy trudności, które skarżąca napotkała na rynku, nie wynikają bezpośrednio z zarzucanego bezprawnego działania (zob., analogicznie, wyrok Trybunału z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie C-295/03 P Alessandrini i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-5673, pkt 57).

38 W niniejszym przypadku należy zbadać, czy decyzje z dnia 22 lipca 1996 r. i z dnia 6 września 1996 r., których wyłącznym przedmiotem było, po pierwsze, ustanowienie substytucji dla owoców przewidzianych jako wynagrodzenie z tytułu dostaw i, po drugie, określenie współczynników substytucji dla celów jej przeprowadzenia, rzeczywiście spowodowały powstanie szkody, na którą powołuje się skarżąca.

39 W tej kwestii strony nie są zgodne co do tego, czy w celu dokonania oceny niekorzystnych skutków substytucji owoców i określenia jej współczynników należy

brać pod uwagę, jak twierdzi skarżąca, całość owoców, które powinna była otrzymać Trento Frutta, mianowicie 65 000–85 000 ton brzoskwiń i nektaryn, czy też tylko tę część owoców, które ewentualnie uzyskała w nadmiarze ze względu na zastosowanie zbyt korzystnego współczynnika substytucji, której to tezy broni Komisja.

40 Należy przypomnieć, że jedynie szkoda spowodowana dostatecznie bezpośrednio przez bezprawne działanie instytucji wspólnotowej stanowi szkodę podlegającą naprawieniu (zob. pkt 37 powyżej). Jeżeli chodzi o substytucję owoców, ze względu na okoliczność, że substytucja dotyczy większości owoców, które powinna była otrzymać Trento Frutta, analiza niekorzystnych skutków jej bezprawności, zarzucanej przez skarżącą, powinna brać pod uwagę całkowitą ilość tych owoców. Natomiast jeżeli chodzi o współczynniki substytucji, analiza niekorzystnych skutków ich ewentualnej bezprawności powinna odnosić się jedynie do tych ilości owoców, których ta bezprawność dotyczy, to znaczy, dla których zastosowano współczynnik uznawany przez skarżącą za błędny.

W przedmiocie substytucji owoców

41 W przedmiocie substytucji jabłek i pomarańczy, pierwotnie przewidzianych jako wynagrodzenie z tytułu dostaw, przez brzoskwinie i nektaryny, w przedstawionych przez nią pismach skarżąca podniosła jedynie, że w wyniku tej substytucji Trento Frutta otrzymała bardzo znaczne ilości brzoskwiń i nektaryn nabytych za bardzo niską cenę.

42 Po pierwsze, zapytana na rozprawie, w jaki sposób substytucja ta, niezależnie od tego, że wymagała określenia spornych współczynników substytucji, mogła, jako taka, spowodować powstanie jakichkolwiek szkód, skarżąca odpowiedziała, że bez substytucji rynek przetwórstwa brzoskwiń i nektaryn byłby rynkiem, na który przetarg nie miałby wpływu, ponieważ rynek ten nie był brany pod uwagę. Skarżąca

oświadczyła również, że Trento Frutta otrzymała ilości brzoskwiń i nektaryn siedmiokrotnie przekraczające jej możliwości przetwórcze i musiała zlecić przetwórstwo tych owoców podmiotom trzecim. Skarżąca podniosła ponadto, że ponieważ otrzymana ilość owoców znacznie przekraczała zdolność przetwórczą Trento Frutta, spółka ta była zmuszona do prowadzenia bardzo agresywnej polityki handlowej. Substytucja ta była „prezentem" dla Trento Frutta, który umożliwił jej znaczne wzmocnienie pozycji na rynku przetwórstwa brzoskwiń i nektaryn oraz uzyskanie znacznych zysków, podczas gdy wcześniej była ona jedynie mało znaczącym uczestnikiem tego rynku.

43 Na to samo pytanie Komisja odpowiedziała, iż nigdy nie była w stanie zrozumieć, w jaki sposób substytucja, niezależnie od prawidłowości lub nieprawidłowości określenia współczynników substytucji, mogła spowodować powstanie szkody.

44 W swojej argumentacji skarżąca narzeka, że była ona w rzeczywistości zmuszona stawić czoło silnej konkurencji na rynku przetwórstwa brzoskwiń i nektaryn, do której nie doszłoby, gdyby nie przedmiotowa substytucja.

45 Na wstępie Sąd stwierdza, że, dokonując substytucji owoców pierwotnie określonych jako wynagrodzenie Trento Frutta z tytułu wykonania zobowiązań wynikających z przybicia oferty, Komisja siłą rzeczy rozszerzyła zakres ewentualnych skutków tego rodzaju wynagrodzenia na rynek pierwotnie nieobjęty ogłoszeniem o przetargu. Pewnym jest również, że ze względu na przepisy dotyczące przetargu owoce otrzymane w ramach wynagrodzenia podlegają przetworzeniu w produkty pochodne (sok, przecier lub dżem) przez uczestnika przetargu lub osoby trzecie i są wprowadzane na rynek tych produktów.

46 Jednakże należy podnieść, że jeżeli wynagrodzenie zostałoby wypłacone w pierwotnie określonych owocach i gdyby sporna substytucja nie została przeprowadzona, uczestnicy przetargu, których oferty zostały przybite, działaliby

w ten sam sposób, to znaczy ich postępowanie spowodowałoby na odnośnym rynku powstanie tych samych skutków, wynikających z aktu prawa wspólnotowego, przy czym dla innych uczestników tego rynku nie powstałaby żadna szkoda gospodarcza podlegająca naprawieniu. W tym kontekście należy stwierdzić, że w ramach niniejszej skargi nie został podniesiony zarzut bezprawności samego przetargu, w szczególności nie został podniesiony zarzut dotyczący kwestii, iż wynagrodzenie stanowią owoce wycofane z rynku. Również przybicie oferty złożonej przez Trento Frutta nie zostało podważone.

47 Tymczasem, jeżeli chodzi o rzeczywistą cenę, za którą Trento Frutta rzekomo nabyła sporne owoce, należy przypomnieć, że ogłoszenie o przetargu przewidywało, iż w odniesieniu do każdej z partii przybita zostanie oferta uczestnika przetargu, który złoży najkorzystniejszą ofertę, to znaczy, który w ramach wynagrodzenia z tytułu wykonania zobowiązania do przetworzenia i dostawy do wskazanych państw soków i dżemów owocowych określonych dla każdej partii zamówienia zażąda najmniejszej ilości owoców. Należy podnieść również, że owoce otrzymane w ramach wynagrodzenia stanowią normalne wynagrodzenie uczestnika przetargu, którego oferta została przybita, odpowiadające w zasadniczej części kosztom poniesionym przez niego w ramach wykonania jego zobowiązań oraz ewentualnie stosownej marży zysku.

48 Wynika z tego, że ponieważ uczestnik przetargu — Trento Frutta, której złożone zostało zamówienie, przedstawiła najbardziej korzystną ofertę, jeżeli chodzi o ilość owoców żądanych jako wynagrodzenie, a priori nie ma żadnego powodu, aby postrzegać tę spółkę w ten sposób, że otrzymała owoce po korzystniejszej cenie. Wręcz przeciwnie, przybicie jej oferty wskazuje w zasadzie na to, że w ramach wynagrodzenia z tytułu wykonania zobowiązań otrzymała ona najniższą możliwą ilość owoców, w każdym bądź razie ilość mniejszą aniżeli żądana przez innych uczestników przetargu. W szczególności Trento Frutta złożyła ofertę niższą o około połowę od oferty złożonej przez skarżącą (zob. pkt 5 i 6 powyżej).

49 Jeżeli chodzi o ilości owoców udostępnionych Trento Frutta, należy podnieść, że substytucja jako taka w żaden sposób nie zmieniła podstawowego mechanizmu przetargu, mianowicie wypłacania uczestnikom przetargu, których oferty zostały przybite, owoców wycofanych z rynku ze względu na ich nadmiar. Po pierwsze,

należy podnieść, że mechanizm ten implikuje w oczywisty sposób dostępność odnośnych owoców na rynku w znacznych ilościach dla wszystkich uczestników rynku, ponieważ owoce te są wycofywane z rynku ze względu na to, iż nie znalazły nabywców za cenę, za jaką zostają one wycofane. Po drugie, mechanizm ten implikuje, że owoce te, przed ich wycofaniem z rynku, pierwotnie były dostępne na tym rynku za cenę zbliżoną do rzeczywistej ceny, za którą potem zostały z tego rynku wycofane. Otóż na rynku, z którego następuje wycofanie ze względu na spadek kursów powodowany przez nadprodukcję, ceny mają naturalną tendencję do zrównania z cenami, za które produkty zostają wycofane i powodują wycofywanie tych produktów. Wynika z tego, że skarżąca, tak jak wszyscy uczestnicy rynku, dysponowała możliwością nabycia owoców za cenę odpowiadającą cenie owoców otrzymanych przez uczestników przetargu, których oferty zostały przybite, a ponadto, ze względu na nadmiar odnośnych owoców na rynku, możliwością nabycia równie znaczących ilości tych owoców. O ile uczestnicy przetargu mieliby uzyskać jeszcze dodatkową przewagę w konkurencji z innymi uczestnikami rynku przetwórstwa owoców, to uzyskaliby ją jedynie ze względu na lepsze warunki ekonomiczne ofert złożonych przez nich w ramach przetargu aniżeli te zaproponowane przez pozostałych uczestników.

50 Wynika z tego, iż nie zostało udowodnione, że w porównaniu z sytuacją wypłaty w formie owoców pierwotnie określonych substytucja dała uczestnikom przetargu dodatkową przewagę nad konkurentami. Przede wszystkim, zakładając, że współczynniki substytucji zapewniały równoważność ekonomiczną pomiędzy pomarańczami i jabłkami z jednej strony a brzoskwiniami i nektarynami z drugiej strony, przy substytucji zastosowano na brzoskwinie i nektaryny prawidłową definicję ceny owoców określonych w ogłoszeniu o przetargu. Ponadto nic nie wskazuje na to, że sukces ekonomiczny operacji przeprowadzonej przez Trento Frutta zależał od rodzaju otrzymanych przez nią owoców, nawet jeśli spółka ta wydawała się preferować wynagrodzenie w formie brzoskwiń. W końcu, wciąż zakładając równoważność ekonomiczną, ilości owoców otrzymane przez Trento Frutta wynikają z tego, że spółka ta otrzymała zamówienia w zakresie pięciu spośród sześciu partii objętych przetargiem, co nie zostało zakwestionowane.

51 Po drugie, skarżąca podniosła na rozprawie, że ilość jabłek, która powinna zostać wydana z tytułu dostawy produktów określonych w ogłoszeniu o przetargu, była minimalna w porównaniu z ogólną ilością jabłek przeznaczonych dla przemysłu przetwórstwa owocowego, podczas gdy w przypadku brzoskwiń proporcja owoców wydanych do ogólnej ilości przeznaczonej dla przemysłu jest znacznie wyższa.

52 Za pomocą tego argumentu skarżąca wydaje się sugerować, że wypłata wynagrodzenia określonego w ogłoszeniu o przetargu miała różne skutki w zależności od rynku, którego dotyczyła. Jednakże Sąd nie jest w stanie ocenić słuszności tego argumentu na podstawie danych przedstawionych przez stronę. Skarżąca podniosła, co nie zostało podważone, że 65 000–85 000 ton brzoskwiń i nektaryn wydanych Trento Frutta stanowi 70% włoskiego rynku przetwórstwa tych owoców. Komisja podniosła, co nie zostało również podważone, że ilości te stanowią 0,8% włoskiego rynku świeżych owoców. Nie zostały podane żadne liczby dotyczące rynku świeżych jabłek, ani też jabłek przeznaczonych do przetworzenia w produkty pochodne. Z informacji zawartych w aktach sprawy dotyczących rynku jabłek wynika jedynie, że w odnośnym roku ilość jabłek wycofanych z rynku włoskiego była znacznie mniejsza aniżeli ilość wycofanych z niego brzoskwiń i nektaryn. W konsekwencji, jako że ciężar dowodu spoczywa na skarżącej, argument ten należy odrzucić.

53 Po trzecie, skarżąca podniosła, że od momentu przybicia jej oferty Trento Frutta mogła wiedzieć, że otrzyma wynagrodzenie w formie brzoskwiń i znała swoje koszty produkcji, co umożliwiło jej spekulację. Otóż, z jednej strony, Trento Frutta mogła być pewna, że otrzyma brzoskwinie dopiero w dniu 14 czerwca 1996 r., kiedy Komisja wydała odnośną decyzję. Poza tym żadne informacje zawarte w aktach sprawy nie umożliwiają stwierdzenia, że wiedza co do tego, jaki rodzaj owoców powinien zostać jej wydany, umożliwiła jej działania oparte na spekulacji wykraczające ponad normalne postępowanie, to znaczy wykraczające poza konieczne przygotowania do przetwarzania tych owoców i późniejszej sprzedaży produktów pochodnych. Jeżeli chodzi o znajomość kosztów produkcji, należy stwierdzić, że znajomość ta powstała późno i była niepewna, ponieważ Komisja stale zmieniała formę zapłaty, określając nowe współczynniki substytucji. Ponadto nic nie wskazuje również na to, że rzekoma korzyść względem konkurentów wynika z faktu substytucji owoców. Otóż uczestnicy przetargu, których oferty zostały przybite, wiedzieli od początku, niezależnie od tego na jakim rynku miała nastąpić wypłata wynagrodzenia, że otrzymają owoce za tą samą cenę, maksymalnie za cenę, za którą owoce te zostały wycofane z rynku (zob. pkt 49 powyżej). Poza tym skarżąca sama określiła rynek brzoskwiń i nektaryn jako wyjątkowo przejrzysty, co czyni informacje o cenie mało interesującymi. W końcu skarżąca również posiadała te informacje bardzo wcześnie, ponieważ mogła je zakwestionować w zażaleniu do Komisji przed dniem 26 lipca 1996 r. (zob. pkt 13 powyżej).

54 W związku z tym nie zostało w żaden sposób udowodnione, że, z zastrzeżeniem równoważności ekonomicznej substytucji owoców w drodze określenia adekwatnych współczynników substytucji, rzekome uprzywilejowanie Trento Frutta względem konkurentów przez przybicie oferty wynika z substytucji owoców a nie bezpośrednio z faktu przybicia oferty.

W przedmiocie współczynnika substytucji

55 Jeżeli chodzi o współczynniki substytucji określone w spornych decyzjach, skarżąca podnosi w swoich pismach, że powstanie podnoszonej przez nią szkody zostało spowodowane w głównej mierze przez zbyt hojne określenie współczynników substytucji jabłek przez brzoskwinie i nektaryny.

56 Na wstępie Sąd przypomina, że szkoda podnoszona przez skarżącą musi być spowodowana bezpośrednio przez ewentualną bezprawność określenia współczynników substytucji (zob. pkt 37 powyżej). W konsekwencji, w przypadku udowodnionej bezprawności, ocena niekorzystnych skutków tej bezprawności powinna uwzględniać jedynie te ilości owoców, których ta bezprawność dotyczy, to znaczy jedynie te, które zostały wydane w nadmiarze w porównaniu z prawidłowo określonym współczynnikiem.

57 Po pierwsze, zapytana na rozprawie, czy nie kwestionuje współczynników substytucji pomarańczy przez brzoskwinie i nektaryny, skarżąca odpowiedziała, że pytanie to jest pozbawione znaczenia w świetle bezprawności substytucji. Należy zatem stwierdzić, że skoro współczynnik ten nie został zakwestionowany, to trzeba go uważać za prawidłowy. Zatem w odniesieniu do partii nr 3, 4 i 6, które pierwotnie miały zostać zapłacone w pomarańczach, dokonano substytucji niepociągającej za sobą wypłaty nienależnego wynagrodzenia.

58 Po drugie, jeżeli chodzi o partie nr 1 i 5, z akt sprawy wynika, że ze względu na opóźnienie wypłaty wynagrodzenia z tytułu wykonania zamówienia Trento Frutta otrzymała za te partie, w dniu 29 stycznia 1997 r., to znaczy co najwyżej w roku 1996, czyli jedynym w odniesieniu do którego skarżąca twierdzi, że poniosła szkodę, 5611 ton brzoskwiń i 4317 ton nektaryn.

59 Zakładając, że ilości te są wynikiem zastosowania współczynników substytucji kwestionowanych przez skarżącą (to znaczy współczynnika 0,914 tony brzoskwiń za tonę jabłek, określonego w spornej decyzji z dnia 6 września 1996 r. i współczynnika 1,4 tony nektaryn za tonę jabłek, określonego w decyzji z dnia 22 lipca 1996 r.), zastosowanie współczynników substytucji, które skarżąca uważa za prawidłowe (mianowicie współczynnika 0,704 tony brzoskwiń za tonę jabłek i współczynnika 1,25 tony nektaryn za tonę jabłek) prowadziłoby do wniosku, że Trento Frutta otrzymała około 1800 ton brzoskwiń i nektaryn za dużo.

60 Otóż nie zostało w żaden sposób udowodnione, że tych 1800 ton, otrzymanych ewentualnie w nadmiarze, wywołało zakłócenia rynku zarzucane przez skarżącą.

61 Po pierwsze, w kwestii ilości, skarżąca opiera swoje argumenty na okoliczności, iż Trento Frutta zakłóciła rynek, otrzymując 65 000–85 000 ton brzoskwiń i nektaryn, przy czym ilość ta stanowi 70% wszystkich brzoskwiń i nektaryn przetwarzanych rocznie na rynku włoskim. Przede wszystkim, w odnośnym roku za wykonanie wszystkich zamówień Trento Frutta otrzymała jedynie 21 000 ton brzoskwiń i nektaryn. Poza tym, jak stwierdzono powyżej, jedynie bezprawnie uzyskane ilości mogą powodować powstanie szkody. Z tego wynika, że szkoda podlegająca naprawieniu mogła zostać spowodowana jedynie przez 1800 ton uzyskanych ewentualnie w nadmiarze, a nie przez 65 000–85 000 ton, które skarżąca otrzymała łącznie. Co prawda należy przyjąć, że ilości owoców stanowiące 70% rynku przetwórstwa brzoskwiń i nektaryn mają na niego pewien wpływ, jednakże nie dowodzi to, że przedmiotowych 1800 ton owoców, stanowiących około 1,8% rynku,

którego wolumen wynosi 100 000 ton, może wywoływać skutki tego rodzaju. Ponadto wielkość rynku krajowego nie ma aż takiego znaczenia, ponieważ skarżąca uznała, że Trento Frutta działa nie tylko na tym rynku krajowym, lecz również na rynkach zagranicznych.

62 Po drugie, w kwestii ceny, skarżąca obliczyła, że wartość ekonomiczna owoców otrzymanych przez Trento Frutta jako wynagrodzenie z tytułu wykonania dostaw, wynosiła w przypadku brzoskwiń 62,48 lirów włoskich za kilogram (ITL/kg) i w przypadku nektaryn 51,44 ITL/kg, podczas gdy skarżąca zapłaciła za swoje brzoskwinie 260 ITL/kg, a za nektaryny — 180 ITL/kg. Jednakże przyjmując, że ilości ewentualnie uzyskane w nadmiarze odpowiadały obniżeniu ceny na ilości owoców podlegającej wypłaceniu, przedmiotowych 1800 ton stanowiłoby rabat na 21 000 ton otrzymanych w roku 1996, którego skutek, w świetle całkowitej ilości uzyskanych owoców, w tym owoców otrzymanych za stosowaną cenę zamiast pierwotnie przewidzianych pomarańczy, jest bagatelny. Ponadto tych 1800 ton stanowiłoby rabat w wysokości poniżej 9%. Ten ewentualny rabat w wysokości 9% zdecydowanie nie jest w stanie wytłumaczyć różnicy pomiędzy cenami płaconymi zgodnie z jej własnym twierdzeniem przez skarżącą (260 ITL/kg za brzoskwinie i 180 ITL/kg za nektaryny) a tymi, które skarżąca wyliczyła dla Trento Frutta (62,48 ITL/kg za brzoskwinie i 51,44 ITL/kg za nektaryny). Ponadto również Komisja przedłożyła rachunki wskazujące, że ceny tych owoców kształtowały się w roku 1996 pomiędzy 70 a 90 ITL/kg. Poza tym skarżąca przyznała, że ceny brzoskwiń i nektaryn są bardzo zmienne. Wynika z tego, że ów rabat w wysokości 9% nie pozostaje w żadnym związku ze znacznymi zmianami cen tych owoców na rynku ani ze szkodami, które, jak twierdzi skarżąca, zostały spowodowane przez ceny owoców.

63 Po trzecie, wobec nieznaczności ewentualnie uzyskanej korzyści, trudno jest uznać ją za przyczynę powstania szkody. W rzeczywistości nic nie dowodzi, iż ta ewentualna korzyść nie została zniwelowana przez koszty przetworzenia owoców, które zgodnie z liczbami przedstawionymi przez skarżącą stanowią niemal 50% ceny przetworzonego produktu. Przede wszystkim, skarżąca wyraźnie potwierdziła, że koszty produkcji Trento Frutta w żadnym wypadku nie mogą być niższe aniżeli jej własne. Zatem korzyść względem konkurentów tego zleceniobiorcy może być tylko niewielka. Poza tym, normalny zysk musiał zostać osiągnięty w związku z kosztami przetworzenia owoców przez przedsiębiorstwa, które zdaniem skarżącej

przetworzyły znaczną część owoców otrzymanych przez Trento Frutta. W konsekwencji korzyść, którą podnosi skarżąca, jest minimalna i nie może być przyczyną powstania szkody, na którą powołuje się skarżąca.

64 Po czwarte i ostatnie, zakładając, że Trento Frutta odniosła korzyść względem konkurencji, a mianowicie skarżącej, byłaby ona znacznie mniejsza aniżeli normalny zysk w wysokości 15%, na który powołuje się skarżąca w obliczeniu wartości szkody jakoby przez nią poniesionej i byłaby w każdym wypadku pomijalna w stosunku do ryzyka typowego dla odnośnego sektora. Zatem korzyść ta nie przekraczałaby marginesu manewru rynkowego, którym w każdej sytuacji dysponowała Trento Frutta.

65 W konsekwencji w okolicznościach niniejszej sprawy, które cechuje ekstremalna zmienność cen surowców i uczciwa konkurencja głównego zleceniobiorcy, korzyść względem konkurentów ewentualnie wykreowana przez współczynniki substytucji nie wyjaśnia powstania szkody, na którą powołuje się skarżąca.

Wniosek w przedmiocie prawa do odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku sprzedaży ze stratą

66 Podsumowując, nawet przy założeniu stwierdzenia skutków ekonomicznych podnoszonych jako szkoda, wynikających z zakłócenia rynku przez bardzo niskie ceny praktykowane przez Trento Frutta, skarżąca nie udowodniła doznania innych skutków aniżeli zasłużony sukces otrzymującej zamówienie, tak że substytucja pomarańczy i jabłek przez brzoskwinie i nektaryny, jako wynagrodzenia z tytułu wykonania zamówienia, oraz współczynniki substytucji określone przez Komisję dla celów jej przeprowadzenia nie mogą być uważane za bezpośrednie przyczyny skutków ekonomicznych lub elementy mogące przyczynić się do ich zaistnienia w jakimś stopniu.

67 Z powyższych rozważań wynika, że skarżąca nie udowodniła, iż szkoda rzekomo przez nią poniesiona została spowodowana przez zarzucane bezprawne działania. W konsekwencji w świetle orzecznictwa powołanego w pkt 27 powyżej, skargę należy oddalić, ponieważ zmierza ona do naprawienia szkody powstałej w wyniku prowadzenia przez skarżącą sprzedaży ze stratą wobec braku dostatecznego, bezpośredniego związku przyczynowego pomiędzy bezprawnymi działaniami a tą szkodą.

W przedmiocie prawa do odszkodowania z tytułu kosztów poniesionych przez skarżącą w obronie jej praw

68 Skarżąca podnosi, że koszty pomocy technicznej i prawnej, które poniosła w związku z obroną swoich praw, są bezpośrednio związane z zarzucanymi bezprawnymi działaniami i stanowią szkodę podlegającą naprawieniu. Na rozprawie skarżąca określiła wartość tej szkody na kwotę 28 628 EUR, mając na względzie zwrot kosztów poniesionych w ramach postępowania poprzedzającego wydanie wyroku w sprawie CAS przeciwko Komisji (zob. pkt 18 powyżej). Skarżąca poddała ocenie Sądu również możliwość zaliczenia na poczet szkody kosztów jej uczestnictwa w przetargu w świetle nowej linii orzecznictwa zapoczątkowanej wyrokiem Sądu z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie T-160/03 AFCon Management Consultants i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-981.

69 Sąd przypomina, że koszty poniesione przez strony w związku z postępowaniem sądowym nie mogą, jako takie, być uważane za stanowiące szkodę odrębną od obciążenia kosztami postępowania (zob. postanowienie Sądu z dnia 14 września 2005 r. w sprawie T-140/04 Ehcon przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3287, pkt 79, i, podobnie, wyrok Trybunału z dnia 10 czerwca 1999 r. w sprawie C-334/97 Komisja przeciwko Montorio, Rec. str. I-3387, pkt 54). Ponadto nawet jeśli istotna praca prawnicza jest zasadniczo wykonywana w trakcie postępowania poprzedzającego etap sądowy, należy przypomnieć, że art. 91 regulaminu poprzez „postępowanie" rozumie tylko postępowanie przed Sądem, z wyłączeniem poprzedzającego je etapu (zob. ww. postanowienie Sądu w sprawie Ehcon przeciwko Komisji, pkt 79, oraz, podobnie, postanowienie Sądu z dnia 24 stycznia 2002 r. w sprawie T-38/95 DEP Groupe Origny przeciwko Komisji, Rec. str. II-217, pkt 29, i powołane tam orzecznictwo). Zatem uznanie tych kosztów za szkodę podlegającą naprawieniu

w ramach skargi o odszkodowanie byłoby sprzeczne z bezzwrotnym charakterem kosztów poniesionych na etapie postępowania poprzedzającym postępowanie sądowe, co wynika z przywołanego powyżej orzecznictwa.

70 Żądanie zwrotu kosztów poniesionych przez skarżąca w związku z ochroną jej praw w niniejszej sprawie należy zatem rozpatrzyć w ramach decyzji w sprawie kosztów.

71 Jeżeli chodzi o żądanie zwrotu kosztów poniesionych w związku ze złożeniem oferty, należy podnieść, że w ww. wyroku w sprawie AFCon Management Consultants i in. przeciwko Komisji (zob. pkt 68 powyżej) Sąd uznał prawo do zwrotu kosztów udziału w procedurze przetargowej, jeżeli doszło do naruszenia zasad postępowania poprzez stwierdzone bezprawności, mającego wpływ na szanse skarżącej na uzyskanie zamówienia (pkt 99 i 102). Tymczasem w niniejszej sprawie przebieg procedury przetargowej nie został w żaden sposób zakwestionowany i skarżąca nie twierdzi, że utraciła szansę na uzyskanie zamówienia. Zatem wobec braku bezprawności działania, na którą można się powołać w celu podważenia decyzji o przybiciu oferty zawartej w notach z dnia 6 marca 1996 r. i z dnia 13 marca 1996 r., jak również wobec braku szkody powstałej w związku z utratą tej szansy, nie można uznać prawa do odszkodowania na podstawie ww. wyroku w sprawie AFCon Management Consultants i in. przeciwko Komisji (zob. pkt 68 powyżej).

72 Z powyższego wynika, że żądanie naprawienia szkody powstałej w związku z ochroną praw skarżącej należy odrzucić.

Wniosek ogólny

73 W związku z tym, iż nie można uznać żądania naprawienia szkód rzekomo poniesionych przez skarżącą, powstałych w wyniku prowadzenia sprzedaży ze stratą oraz ochroną jej praw, skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

74 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie skarżącej kosztami postępowania, a skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Skarżąca ponosi koszty postępowania.

Pirrung Forwood Papasavvas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 września 2006 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

J. Pirrung